בס"ד
"הדף היומי לתולדותינו"
יום ב', כ"ט בטבת תשס"ח (07 בינואר)
עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

לא לאדישות, כן לאמונה

יש פתרון ריאלי אחד ויחיד, ואליו צריך להתפלל ולייחל. עד שיבוא, חייבים לחרוק שיניים, להחזיק מעמד, להיאבק, ולהיות נכונים גם לסבול ולהתייסר
הדבר המאפיין את הרוח הציבורית בעת הזאת הוא האדישות. דברים שבעבר היו מוציאים אלפים ורבבות לרחובות, זוכים למשיכת-כתף או לכל היותר לאנחה כבדה. 'מגמישים' את ההגדרה 'דם על הידיים', כהכנה לשחרור מחבלים רוצחים – והעם אינו מזדעק. חונקים את ההתיישבות ביהודה ובשומרון כפי שלא העזו לעשות מעולם – ואין פוצה פה ומצפצף. מדברים בגלוי על חלוקת ירושלים – ואין אמות-הסיפים זעות.

האדישות אינה נובעת מאי-אכפתיות. נהפוך הוא, דווקא משום שהדברים כואבים כל-כך ומציקים כל-כך, ומכיוון שמתברר גם-כן כי כל הטיעונים הנבונים והמפוכחים וכל ההוכחות מתוצאותיה המרות של אותה דרך לא יזיזו את מוליכי העגלה מלהמשיך בדרך המוליכה לתהום – לא נותר אלא לפתח סוג מסויים של ניתוק. אתה מעדיף שלא לראות ושלא לשמוע, כדי שלא להתפוצץ מטירוף-המערכות המתחולל פה.
דווקא המציאות הזאת מכוונת אותנו אל התקווה האמיתית, זו שפיעמה בלב העם היהודי לאורך כאלפיים שנות גלות. יהודים תמיד ידעו והאמינו, כי גלותו של עם-ישראל ומסלול הייסורים שהוא עובר אינם דבר אנושי, טבעי. זו גזֵרה מלמעלה, והיא תבוא אל קיצה רק בידי הקב"ה, כשישלח לנו את משיחו ויגאלנו גאולת עולמים.
אין פירוש הדבר שבינתיים עלינו לשבת בחיבוק ידיים. גם בתוך תקופת הגלות מחובתנו לעשות הכול כדי להגן על חיי יהודים ולעמוד מול אויבי ישראל. אבל תמיד יש לזכור, שכל המאמצים הללו לא יביאו אלא פתרון חלקי ומקומי ולא פתרון שלם. גאולתו של עם-ישראל תבוא רק בהתערבות אלוקית מופלאה, והשליח למימושה יהיה משיח בן-דוד.

לאורך ההיסטוריה היו שניסו לערער על התפיסה הזאת. הם חשבו שזו אמונה לא-מציאותית. במקומה הציעו פתרונות ריאליים יותר. לפעמים הפתרונות שלהם אכן נראו מפתים יותר, אולם המציאות הוכיחה, שבניגוד לכל התחזיות הריאליות, הם לא הצליחו להביא גאולה לעם-ישראל.
הניסיון הדרמטי ביותר לפתור את בעיית העם היהודי נעשה במאה השנים האחרונות. הוקמה מדינה בארץ-ישראל, התקבצו לכאן מיליוני יהודים מכל הגלויות, ולכאורה נראה היה שסוף-סוף עם-ישראל מצליח להגיע לגאולה בלי להזדקק למשיח. ומה מתברר? - שאנו עומדים מול בעיות קשות וחמורות שאין להן פתרון נראה באופק.
שוב ושוב מתברר, שדווקא הניסיונות הריאליים לפתור את חידת הקיום היהודי הם יומרה לא-ריאלית, לא-מציאותית, ואין הם אלא סוג מסויים של משיחיות-שקר. דווקא האמונה המשיחית היהודית - זו הקובעת שעם-ישראל יגיע אל המנוחה ואל הנחלה רק בביאת המשיח – מייצגת את ההתייחסות הריאלית למציאות שאנו חיים בה.

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננֶה עד עולם סלה."
מתוך פרק התהלים [תהלים מ"ח 9] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני**
בשִׂמחה ובטוּב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ב', כ"ט בטבת תשס"ח (07 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

עכשיו ברור, כי מי שנשאו במשך שנים רבות את דגל השלום עם העולם הערבי, אימצו למעשה אמונה משיחית תלושה מהמציאות. ולעומתם, אותם יהודים שידעו כי השלום האמיתי יבוא רק בביאת המשיח, ובינתיים אסור לנו לשים את יהבנו על הסכמים עם אויבי ישראל, הם היו המציאותיים והריאליים.

דווקא משיחיות-האמת היא המחייבת התייחסות מפוכחת למצב שאנו שרויים בו. אם אין פתרון עד ביאת המשיח – הרי אין פתרון, ואסור לשגות באשליות שנוסחה כזאת או אחרת היא שתביא את הפתרון המיוחל. יש פתרון ריאלי אחד ויחיד, ואליו צריך להתפלל ולייחל. עד שיבוא, חייבים לחרוק שיניים, להחזיק מעמד, להיאבק, ולהיות נכונים גם לסבול ולהתייסר.

זה בדיוק מה שקרה במצרים, כפי שאנו קוראים בתורה בשבועות האלה. כשהגיעה השעה, באה הגאולה בהתערבות אלוקית מופלאה, ו"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", בקרוב ממש.

[http://www.chabad.org.il/Weekly/Item.asp?ArticleID=1875&CategoryID=10]

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננֶה עד עולם סלה."
מתוך פרק התהלים [תהלים מ"ח 9] **שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שני**
בשִׂמחה ובטוּב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל